

Kitty Johnson

Viis tabve

Romaan

Originaali tiitel:
Kitty Johnson
Five Winters
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, asutused, paigad, sündmused ja juhtumused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Margaret Johnson
All rights reserved.

This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E11435023
ISBN 978-9949-87-152-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Oma armsa ema,
mu suurima toetaja mälestuseks*

ESIMENE TALV

I

On laialt tuntud tõde, et kui armud oma parima sõbranna venda ühe-teistaastasena – olles lameda rinnaga ja nii arg, et ei julge hanesidki peletada –, näeb ta sind igavesti sellisena. Ma olin Marki armastanud nii kaua, kui ma üldse suutsin mäletada, kuid siin ma nüüd olin, tema pulmapeol Londoni idaosa luksushotellis ja Mark oli ametlikult väljaspool arvestust.

Mark, kelle džemperid läksid alati topiliseks, sest ta kandis neid liiga kaua.

Tema „vahvad“ matemaatikanaljad – *Beth, kas sa teadsid, et kui toas on kakskümmend kolm inimest, siis on fifty-fifty võimalus, et kahel neist on samal päeval sünnipäev?*

Mark, kes oli absoluutselt sama lahke kui ta armas isa, kuid täiesti koba igasugustes praktilistes kodustes töödes.

Võetud. Rõngastatud. Paari pandud.

Abielus.

„Ta näib nii külmana,“ ütles Rosie oma värske vennanaise kohta.

„Lahtise ülaosa ja säherduse seljadedekolteega kleit detsembrikuus muudabki su selliseks.“

Ma nägin kurja vaeva, et üritada veenda ümbritsevat maailma, Marki ja oma parimat sõbrannat, et minuga on kõik korras. Püüdsin

mitte oma šampanjat liiga kiirelt alla kulistada, jälgides, kuidas Grace nagu pusletükk Marki külge liibus.

Tegelikult ei näinud ta üldse külma välja, hoolimata sellest, et õmbleja oli kleidiriidet kõvasti kokku hoidnud. Ta lausa säras. Nii nad ju pruutide kohta ütlevad, eks ole? Et nad säravad. Nagu lülitaks rõõm soovide täitumisest sind mingisse õnnistust täis vololuringi.

„Ma ei rääkinud ta kleidist,“ ütles Rosie ja sirutas käe, et mööduva kelneri kandikult veel üks klaas šampanjat haarata.

Ajasin kõrvad kikki. See oli esimene vihje Rosielt, et ta polnudki Grace'ist nii väga vaimustuses. Aga teisest küljest, Rosie oli seoses oma uue tööga palju reisinud, nii et võis arvata, et tal polnud olnud võimalustki Grace'i eriti tundma õppida, eriti sellisel puhul, kui armastus oli saabunud keeristormina.

Üritasin välja mõelda, miks Rosiel venna uue pruudi suhtes kahtlusi oli. Noh, ma ju tean, miks ta mulle ei meeldinud – ta krabab otse mu nina eest ära ainsa mehe, keda ma eales päriselt armastanud olin. Aga kui ta ka Rosiele ei meeldinud, võib-olla oli siis lisaks sellele räägele süüteole veel midagi valesti?

„Mida sa silmas pead?“

Rosie kehtis õlgu, olles juba peaaegu poole oma äsja omandatud klaasitäiest šampanjast ära hävitanud. Mul polnud mingit mõtet üritada sammu pidada – Rosie oli alati suutnud mind laua alla juua. „Oh, ma ei tea. Lihtsalt selline tunne on. Kui ta sulle naeratab, siis see ei jõua kunagi silmadesse. Aga noh, vahest on ta häbelik või oleme ta lihtsalt ära hirmutanud või midagi sellist. Kes teab?“

Seisin Rosie kõrval, jälgides õnnelikku paari. Grace'i käed olid nüüd ümber Marki kaela ja eriti häbelik ta täitsa kindlasti välja ei näinud, kui Mark teda suudlema kummardus. Läbi aastate olin näinud Marki terve karja plikadega – pikad suhted, mis kestsid, kuni tüdruk sai aru, et Markil polnud mõtteski vahekorda uuele tasandile viia –, kuid ma polnud kunagi varem näinud, et ta nii armunud oleks olnud nagu nüüd.

„Aga sa ometi usud, et ta armastab Marki, eks ju?“ küsisin ma, sest hoolimata faktist, et Marki abiellumine mu südame murdis, ei tahtnud

ma, et ta õnnetu oleks. Mulle oli talumatu mõte, et Grace ei tunne samamoodi, nagu Mark ilmselt tundis.

„Oh, muidugi. Tead, ära kuula mind. Eks ta on tore. Mark pole ju täitsa loll. Ilmselt peangi teda lihtsalt paremini tundma õppima. Pealegi on ta, nagu näha, oma vanaemasse väga kiindunud. Keegi, kes oma vanaema armastab, peab ju tore inimene olema, on ju?“

„Jah,“ vastasin, meenutades, et olin näinud, kuidas Grace varasema tseremoonia käigus iidvana daami kallistas.

Rosie ja Marki vanemad Richard ja Sylvia suundusid meie poole. Nende rõivad sobisid teineteisega, kollased täpid Richardi kahvatuhallil lipsul täiendamas Sylvia kleiti. Et oli detsember, oli peoruum pidulikult dekoreeritud ja Sylvia õitses kui kollane nartsiss keset lokkavat jõulurohelust ja iileksivanikuid. Richardi helehall ülikond võis küll tagasihoidlikum olla, kuid ta nägu säras nagu päike, täpselt nagu Sylvialgi.

„Tere, kullakesed,“ ütles Sylvia, haarates nii mind kui ka Rosiet embusse. „Kas pole imeline?“ Ta viipas käega muljet avaldavale sisustusele, jõulukaunistustele, peolauale ja eriti pruudile ning peigmehele.

„Jah, ema,“ ütles Rosie teda põsele suudeldes.

„Ja Grace näeb ju taevalik välja, eks ole?“

Kui Sylvia mind lahti laskis, tabas Richard mu pilgu. Ma võisin ju osata kõiki teisi haneks tõmmata, kuid ma olin alati instinktiivselt teadnud, et tema oli teadlik mu armumisest ta pojasse, kuigi me polnud sellest kunagi rääkinud. Kütteseadmete tehniku kohta oli Richard tunnete vallas erakordselt tundlik. Või vahest puudutas see neid inimesi, kellest ta väga hoolis, sest ega ma polnud ju näinud, kuidas ta oma klientide juures toimetas. Ta kliendid olid väga lojaalsed, kuid niipalju, kui ma teadsin, ei tegelnud ta boilerite parandamise ajal nõustamisega. Ehkki see poleks mind üllatanud. Mees oli tõeline kullatükk. Ma jumaldasin teda.

Kui ta mind kallistas, tundsin odekolonni ja pesupehmeni lõhna. Värske õhk ja lõhevõileivad. Lohutus. „On kõik korras, Beth?“

Klammerdusin hetkeks ta külge. Rosie ja mina olime südamesõbrad alates ajast, kui olime nelja-aastased. Põngerjatena olime lahutamatud.

Mina olin pere ainuke laps ja Mark oli Rosiest kolm aastat vanem, nii et kohe pärast kohtumist koolis olime mitteametlikult kaksikud, alati koos, tema kodus või minu omas, sundides emasid mänguaegu kokku leppima või pargis piknikuid korraldama, kuigi tegelikult polnud neil eriti palju ühist. Richard ei olnud noil ammustel aegadel eriti pildil, sest ta oli kogu aeg tööl, ja sama lugu oli minu isaga. Ma õppisin Richardit päriselt tundma alles siis, kui mu vanemad surid.

Kui mind üheksa-aastase leinava lapsena mu nõutule tädile kaela määriti, said Richardist ja Sylviast mu kasuvanemad, millal iganes tädi Tilda tööl pidi olema või puhkust vajas. Markist ei mõelnud ma siiski kunagi kui pereliikmest. Kuigi ta just nagu oli seda.

„Kuidas teil töö juures kenade poistega lood on, tüdrukud?“ küsis Sylvia. „Ma ei suutnud otsustada, millist kostüümi kanda, niisiis ostsin lõpuks kolm tükki, noh, et kui kumbki teist juhuslikult peagi altari ette minna plaanib.“

„Ma ei tööta koos poistega, ema. Ma töötan meestega. Ja need on kas juba abielus või täielikud idioodid, nii et ei.“

Sylvia pöördus minu poole. „Loomakliinikus pole kedagi uut?“

„Üks uus veterinaar alustas paar päeva tagasi,“ ütlesin talle ja ta kergitas lootusrikkalt kulme.

„Selle naise nimi on Freda ja ta on Rootsist,“ ütles Rosie.

„Ah soo,“ nentis Sylvia pettunult.

Kui vanemad veidi aja pärast edasi liikusid, ütles Rosie mulle: „Tegelikult ma kohtasin kedagi. Aga ära emale ütle. See on alles nii värske.“

See oli teretulnud vaheldus. „Ohoo. Kes? Räägi välja.“

„Ta nimi on Giorgio. Kohtusime kuu aja eest müügikonverentsil. Aga ära nüüd liialt erutu. See on lihtsalt seks. Hea seks, muuseas – kui ta Itaaliast tulema pääseb.“

Vaatasin teda kahtlevalt. „Oled sa kindel, et pole temast tegelikult hullult sisse võetud ja lihtsalt teeskled siin pinnapealsust?“ Tundsin oma sõpra hästi.

Rosie raputas pead. „Täitsa kindel.“

„Ja ta pole abielus?“

„Ei. Kuule, lõpeta muretsemine. Muretse parem enda pärast. Palju sest möödab? Kaks aastat, kui kellegagi viimati väljas käisid?“

Mark ja Grace tantsisid nüüd, kehad kokku sulanud.

„Ja unusta mu vend ära, nüüd ja igaveseks,“ lisas Rosie, karmi käsku leevendamas mu õlale asetatud hoolitsev käsi.

Ahah. Võib-olla ei anta mulle mu näitlejameisterlikkuse eest lähiajal siiski Oscarit.

„Ma olen kolmkümmend viis, mitte kolmteist,“ ütlesin talle.

Rosie lihtsalt kergitas mulle otsa vaadates kulme.

„Kuule, kas su vanemad oleksid väga pahased, kui ma sel aastal jõuludeks ei tule?“ küsisin, kujutades ette, kuidas see kõik läheks, kui Mark ja Grace on just mesinädalatelt tagasi jõudnud.

„Sa ju tead, et ema vajab kümme kuud etteteatamist, kui sa jõuludeks ei tule. Loomulikult on nad pahased. Pealegi, mida muud sa teeksid? Pakud end vabatahtlikult haigete koerte järele valvama?“

End vabatahtlikuks välja pakkuda nende koerte ja kasside eest hoolitsema, kes olid liiga haiged, et neid loomade kirurgiakliinikust, kus ma töötasin, koju saata, oli just see, mida ma jõulude ajal teha kavatsesin. Ma polnud oma bossile veel midagi öelnud, kuid ma teadsin, et ta hüppaks suurest rõõmust lakke, kui ma selle välja käiksin.

„Vabanda mind väga ja kõik see muu,“ ütles Rosie, „aga sa pead tulema. Kui sa muidugi ei taha kogu pühadeajaks oma südametunnistusele ema kibedat pettumust.“

Muidugi oli tal õigus. Kui ma nendega ei ühine, tunnen end halvasti. Kui keegi on su heaks nii palju teinud, nagu Richard ja Sylvia minu heaks, pole õige neile pettumust valmistada. Ma lihtsalt lootsin, et suudan olukorraga hakkama saada.

Kui Rosie veidi aja pärast tualetti läks, tundsin end üksildase ja haavatavana. Üritasin kindlaks teha, kus Mark on, ja nägin teda Grace'i vanaemaga. Naine istus ja Mark kükitas, nii et nende näod olid ühekõrgusel, ja mees kuulas naise sõnu ilmselgelt täie tähelepanuga. Nii käitus ta kõigiga – temaga rääkides oli alati tunne, et oled ta maailma kese. See oleks ju võinud teeseldud tunduda, ma arvan, kuid ei

tundunud. Nagu Rosie oli märkinud, oli Grace ilmselgelt oma vanaemaga väga lähedane. Ma olin enne ta vanematega kohtunud ja nood olid nii külmad ja kõrgid, et see polnud mingi ime.

Keegi tuli Grace'i vanaemaga rääkima, nii et Mark suudles naist põsele ja tõsis püsti. Kui ta pilk ruumis ringi hakkas käima, läksin kiiresti liikvele – liiga kiiresti, nagu selgus, sest kui asutasin end Rootsi laua poole, nagu poleks ma terve nädala söönud muud kui rohelist salatit, üritasin nii otsustavalt Markiga silmsidet vältida, et pörkasin lõpuks kellegi teisega kokku.

„Oh jumal, palun vabandust,“ ütlesin ma, vaadates õudusega kapsasalatit, mis oli mehe taldrikust ta ülikonnale maandunud.

„Pole hullu,“ ütles mees, pannes taldriku kõrval olevale tühjale lauale ja hakates pabersalvrätikuga toimetama. „See on õnneks mu paremuselt teine ülikond.“

Tõstsin pilgu ja nägin umbes omavanust kena meest. Tal olid helepruunid lокkis juuksed ja pähklikarva silmad – küllalt rõõmsad, kui kapsasalatit arvesse võtta.